

* J... Premi Joan Miró

Nalini Malani

No em sentts

19/06—29/11/2020

DOSSIER DE PREMSA

Fundació Joan Miró

* J... Barcelona

Fundació "la Caixa"

Índex

Presentació	2
Nota de premsa	3
Premi Joan Miró 2019	6
L'artista	7
Plànol de l'exposició	17
Àmbits i selecció d'obres	18
Llistat d'obres	28
Programació pública	31
Informació general	33

No em sents. Nalini Malani. Fundació Joan Miró, Barcelona
 © Fundació Joan Miró. Foto: Tanit Plana

Presentació

Nalini Malani

No em sents

19 de juny - 29 de novembre de 2020

Comissariada per Martina Millà, cap d'Exposicions de la Fundació Joan Miró

Exposició organitzada per la Fundació Joan Miró i la Fundació "la Caixa"

La Fundació Joan Miró i la Fundació "la Caixa" presenten *No em sents*, la primera exposició museística a l'Estat espanyol de Nalini Malani

Com a guanyadora de la setena edició del Premi Joan Miró el 2019, l'artista índia s'ha compromès plenament en el desenvolupament d'un projecte a l'alçada d'aquesta distinció.

L'exposició, concebuda i comissariada per Nalini Malani i Martina Millà, convida el visitant a explorar algunes de les temàtiques principals de l'obra d'aquesta artista, dedicada durant 50 anys a la defensa infatigable dels silenciats i desposseïts d'arreu del món, especialment de les dones.

Les obres seleccionades subratllen la riquesa i complexitat del treball artístic de Malani, basat en instal·lacions immersives i en una iconografia multicapa on convergeixen el coneixement profund de les mitologies antigues i la denúncia decidida de les injustícies contemporànies.

***No em sents* reuneix algunes de les obres clau d'aquestes cinc dècades de trajectòria, una selecció única on dialoguen les primeres filmacions de Malani de finals dels anys seixanta, diverses sèries de pintures i instal·lacions dels darrers quinze anys, i la pràctica totalitat de les animacions digitals més recents.**

Per a l'ocasió, l'artista ha realitzat dibuixos murals a les sales de la Fundació, unes obres efímeres, fetes *in situ*, que s'esborraran el darrer dia de la mostra amb una performance.

Nota de premsa

Nalini Malani

No em sents

19 de juny - 29 de novembre de 2020

Comissariada per Martina Millà, cap d'Exposicions de la Fundació Joan Miró

Exposició organitzada per la Fundació Joan Miró i la Fundació "la Caixa"

Barcelona, 18 de juny de 2020. Nalini Malani (Karachi, a l'actual Pakistan, 1946) ha dedicat la seva dilatada carrera artística a la defensa de la justícia social, feminista i ecològica. La seva obra es construeix com una narrativa que entrellaça referències literàries, mitologies i formes estètiques asiàtiques i occidentals per crear un llenguatge inconfusible de gran complexitat. Aquest treball audaç, fonamentat en una prodigiosa curiositat intel·lectual, i compromès amb els valors de la imaginació radical i la consciència sociopolítica, ha estat mereixedor, l'any 2019, del Premi Joan Miró, una de les distincions d'art contemporani més prestigioses i ben dotades del món, atorgat conjuntament per la Fundació Joan Miró i la Fundació "la Caixa".

L'artista Nalini Malani -intervenint per videoconferència-, Ignasi Miró, director de l'Àrea de Cultura i Divulgació Científica de la Fundació "la Caixa", Marko Daniel, director de la Fundació Joan Miró i Martina Millà, cap d'Exposicions de la Fundació Joan Miró i comissària de la mostra, han presentat en roda de premsa l'exposició vinculada al premi, titulada *No em sents*.

La mostra, primer projecte monogràfic de Nalini Malani en un museu de l'Estat espanyol, és una proposta expositiva comissariada per Martina Millà, cap d'Exposicions de la Fundació Joan Miró, en estreta complicitat amb l'artista. El recorregut repassa cinquanta anys de trajectòria de Malani amb obres que il·lustren els eixos principals de la seva obra: la utopia i la distòpia, la història recent i antiga de l'abús, els relats marginats arreu i, més concretament, la denúncia de la desigualtat i la violència estructural que pateixen les dones al món. Aquest és el posicionament que vertebrava tota l'exposició.

No em sents ofereix al visitant l'oportunitat de veure les primeres filmacions de Nalini Malani de finals dels anys seixanta així com diverses sèries de pintures i instal·lacions immersives dels darrers quinze anys, les seves animacions digitals més recents i també dibuixos a les parets creats específicament per a les sales de la Fundació Joan Miró. A petició de l'artista, la mostra només inclou obres d'art procedents de museus i col·leccions privades d'Europa occidental, fidel al compromís que va adquirir els anys noranta del segle passat amb les pràctiques expositives sostenibles. En aquesta línia, l'exposició ha rebut un ampli suport de Burger Collection, Castello di Rivoli i Galerie Lelong.

Dos tipus de treball característics de la pràctica de Nalini Malani donen la benvinguda al visitant en la primera sala. El primer és un teatre d'ombres titulat *Les coses han canviat* (2008), una instal·lació que consisteix en 32 cilindres transparents pintats pel dors, damunt d'uns torns que fan girar els motius que se'n projecten. El punt de partida d'aquesta obra és el mite de Cassandra i el seu do profètic, que per Malani simbolitza els coneixements profunds i intuïtius que s'amaguen dins de les persones així com la manera de pensar i sentir de les dones, sovint silenciada o menystinguda. La segona peça és un dibuix mural de la sèrie *Que no em sents?* (2020), realitzada per a les sales de la Fundació Joan Miró. Es tracta d'una obra efímera que s'esborrarà just abans que conclogui l'exposició en una performance ideada per Malani, el contingut de la qual no es desvetlla ni al museu ni als visitants fins a uns moments abans que comenci.

La història fatídica de Cassandra i la seva rellevància contemporània és la referència també de la impactant *Escoltar les ombres* (2007) que ocupa el següent àmbit de la mostra. Aquesta instal·lació pictòrica de gairebé 30 metres de llargada abasta tot el perímetre de l'espai amb 42 panells transparents de grans dimensions pintats al dors que ofereixen una narració no seqüencial.

A finals dels anys seixanta, Nalini Malani va emergir com a figura pionera del cinema experimental a l'Índia. Les seves obres denunciaven la discriminació que patien les dones del seu país, un tema que l'artista ha continuat explorant en tota la seva obra posterior. El següent espai de l'exposició reuneix el conjunt complet dels films produïts entre 1969 i 1976: *Natura morta*, *Onanisme*, *Tabú* i la projecció en dues pantalles *Utopia*.

A continuació, la mostra avança cap a un àmbit on s'exposen, d'una banda, obres pictòriques basades en poemes èpics de l'Índia, i la instal·lació panoràmica *Tot el que imaginem com a llum*, realitzada a començaments dels 2000 seguint la tècnica de pintura al dors de panells transparents de xapa acrílica. En ambdues sales, Malani fa un plec en el temps portant imatges arquetípiques i mitològiques del passat per fer-les conviure amb passatges de la història recent de l'Índia, en un diàleg entre diverses temporalitats molt propi del seu treball.

La darrera sala de l'exposició acull una gran instal·lació de vídeo de creació recent titulada *Em sents?*, on es presenten 7 projeccions simultànies de 56 curts d'animació digital. En la seva cerca incessant de nous mitjans, Malani no ha deixat mai d'experimentar amb les noves tecnologies. Des de 2017 fa animacions amb la seva tauleta i les comparteix regularment a les xarxes socials. En aquesta sala es mostra una selecció d'aquest treball que reprèn referents literaris importants en la seva obra i a través del qual respon a qüestions que la preocupen i interpel·len en temps real.

El projecte es completa amb una publicació que posa de relleu el paper de la literatura com a font d'inspiració recurrent per a Malani. Martina Millà, comissària del projecte, signa un assaig sobre aquest important aspecte de la pràctica de Malani i presenta l'exposició a través de les lectures i les referències literàries que han nodrit el seu procés creatiu.

Les obres exposades a *No em sents* són el resultat d'una investigació interdisciplinària de la subjectivitat femenina i transmeten una condemna contundent de la violència que recorda la vulnerabilitat de l'existència humana i de la vida en general. L'interès de Malani per alguns personatges femenins de la mitologia antiga -grega i índia-, i pels símbols del món modern li ha permès desenvolupar una barreja iconogràfica universalista que no s'arronsa a l'hora de denunciar els abusos contemporanis. Passat, present i futur; memòria, mite i resistència són els elements d'un llenguatge extraordinari d'imaginació i forma, de fenòmens sensorials i significats complexos que fan de les exposicions de Nalini Malani experiències transformadores per als visitants.

Les coses han canviat (2008) i *No em sents* (2020). Nalini Malani
© Fundació Joan Miró. Foto: Tanit Plana

El Premi Joan Miró

Amb el prestigi de la institució impulsora, la Fundació Joan Miró, i el suport econòmic de "la Caixa" –que es fa càrrec de la dotació de 70.000 euros del premi i de la producció de l'exposició–, el Premi Joan Miró ha arribat a la seva setena edició i s'ha consolidat com un dels reconeixements artístics més destacats en l'àmbit de l'art contemporani. En las edicions anteriors, el guardó ha estat atorgat als artistes Olafur Eliasson, Pipilotti Rist, Mona Hatoum, Roni Horn, Ignasi Aballí i Kader Attia. A més de rebre aquesta dotació econòmica, l'artista distingit presenta una exposició monogràfica de gran format a la Fundació Joan Miró de Barcelona.

El jurat del Premi Joan Miró 2019 està format per: Iwona Blazwick, directora de la Whitechapel Gallery (Londres); Magnus af Petersens, director del Bonniers Konsthall (Estocolm); Alfred Pacquement, exdirector del Musée national d'art moderne, Centre Georges Pompidou (París); João Ribas, comissari del pavelló de Portugal a la 58a Biennal d'art de Venècia 2019; Nimfa Bisbe, cap de les col·leccions d'art de la Fundació Bancària "la Caixa", i Marko Daniel, director de la Fundació Joan Miró (Barcelona). Els membres del jurat, tots ells professionals de reconegut prestigi en el camp de l'art contemporani, han seleccionat la guanyadora tot apreciand-ne la prodigiosa curiositat intel·lectual, la imaginació radical i la consciència sociopolítica, valors que també van caracteritzar l'obra de Joan Miró.

Declaració del jurat del Premi Joan Miró 2019

El jurat considera l'artista índia mereixedora del premi pel seu prolongat compromís amb els valors de la imaginació radical i la consciència sociopolítica, tan apreciats per Joan Miró. Al llarg de la seva dilatada carrera, Malani ha estat una veu infatigable dels silenciats i els desposseïts, especialment de les dones d'arreu del món.

Mitjançant l'al·lusió a in comptables referències culturals, tant orientals com occidentals, ha anat creant un impressionant conjunt d'obres que apelen als espectadors a través d'instal·lacions complexes i immersives que presenten la seva visió del maltractat món en què vivim. El seu interès per la mitologia antiga, tant grega com índia, així com per la simbologia moderna i la generació d'imatges, li ha permès desenvolupar una combinació iconogràfica summament personal i cosmopolita que denuncia amb valentia la violència i la injustícia contemporànies, així com els seus efectes sobre la vida del planeta.

D'altra banda, igual que Joan Miró, Malani ha explorat i combinat des dels anys seixanta diferents disciplines i mitjans, entre els quals destaquen el teatre, les instal·lacions, el dibuix, el cinema i el vídeo. La seva extraordinària curiositat intel·lectual i el seu continu diàleg amb algunes de les figures més destacades del nostre temps han influït també en la seva producció, de la mateixa manera que l'amistat de Miró amb Artaud, Leiris, Bataille i Kandinski va impactar profundament en la seva obra i la va enriquir. Per tot això, el jurat es complau a reconèixer l'extraordinària talla de l'aportació artística de Nalini Malani i li concedeix per unanimitat el Premi Joan Miró 2019.

Barcelona, 23 de maig de 2019

L'artista

Nalini Malani, dibuixant a les parets de la Fundació Joan Miró. © Fundació Joan Miró. Foto: Tanit

*L'art ha de penetrar
la gruixuda pell que ens hem creat*

Nalini Malani

Nalini Malani és una de les artistes contemporànies més influents de l'Índia, amb una sòlida trajectòria que ha tingut un ampli reconeixement internacional. Va néixer a Karachi el 1946, un any abans de la separació de l'Índia i el Pakistan que va seguir a la independència de l'Imperi britànic. La seva família es va exiliar a Calcuta el 1947 i es va traslladar a Bombai el 1954, on Malani encara resideix en l'actualitat. El trauma personal i col·lectiu de la partició de l'Índia, l'experiència primerenca del desplaçament i la condició de refugiada han marcat la seva biografia i la seva producció artística, que s'ha desenvolupat, en paraules seves, com un intent de «donar sentit als sentiments de pèrdua, exili i nostàlgia» que van tenyir la seva infància.

El treball de Malani aborda la història recent del subcontinent indi i aprofundeix amb audàcia en temes urgents i universals com la violència, la guerra, el fonamentalisme, l'opressió de les dones, els efectes de la globalització i la destrucció del medi ambient.

La seva obra es construeix com una narrativa que entrellaça les mitologies i les formes estètiques orientals i occidentals, tot revisant-ne l'herència. Pionera en introduir la qüestió feminista a l'art del seu país als anys setanta del segle passat, Malani posa un èmfasi especial en els arquetips femenins amb l'objectiu de recuperar i amplificar la veu de les dones de tots els temps. No debades, en la seva faceta com a comissària, Malani

va organitzar la primera exposició col·lectiva d'artistes índies l'any 1985 a Delhi. Per ella, «entendre el món des d'una perspectiva feminista és una via essencial per atènyer un futur més esperançador, si volem assolir alguna cosa semblant al progrés humà».

Partint de la pràctica pictòrica, l'art de Nalini Malani ha anat bolcant-se en l'espai i en el temps progressivament fins a expressar-se en instal·lacions immersives que integren pintura, elements audiovisuals, arts tradicionals i acció performativa. A principis de la dècada dels noranta del segle passat, Malani va ser una de les primeres artistes de l'Índia a trencar amb la pintura clàssica —i amb les elits culturals i econòmiques— per explorar nous mitjans que li permetessin adreçar-se a un públic més ampli i bastir, així, el pont entre l'art modern i el contemporani del seu país. Des d'aleshores, els dibuixos murals efímers, el vídeo i altres formes tradicionals d'imatge en moviment, com les llanternes calidoscòpiques i els teatres d'ombres, han esdevingut per a ella vehicles de memòria i emoció. «Les imatges dels meus vídeos i els meus teatres d'ombres —explica Malani— es formen a partir de rotacions o revolucions [...] que no repeteixen les superposicions. [...] L'obra d'art es forma davant dels teus ulls. Es completa en la teva presència i canvia immediatament. [...] És com la vida, en aquell moment únic que no tornarà mai més. Creix i mor davant teu, mentre ets part de l'obra d'art». A través del caràcter efímer de les imatges, Malani afirma amb rotunditat: «Un altre aspecte que vull negar és el valor de mercat de l'art per recuperar-ne el valor de la memòria».

En aquest sentit, els seus dibuixos a carbonet realitzats directament a les parets s'esborren públicament, de manera que els seus espectadors sentin la fragilitat de totes les imatges, de la vida mateixa i, finalment, la seva pèrdua. En paraules seves: «Les obres d'art són fils d'una experiència fugaç teixida en una trama subtil».

Malani va estudiar Belles Arts a la Sir Jamsetjee Jeejeebhoy School of Art de Bombai. Durant aquest període, va establir el seu estudi al Bhulabhai Memorial Institute de Bombai, on convivia artistes, músics, ballarins i actors de teatre. Just després de graduar-se, Malani va treballar en cinema i fotografia. Entre el 1970 i el 1972, va rebre una beca del govern francès per estudiar arts a París, on va entrar en contacte amb les teories de Louis Althusser, Roland Barthes i Noam Chomsky, entre d'altres. El 1973, Malani va tornar a l'Índia decidida a contribuir a la modernització i l'emancipació intel·lectual del seu país a través de l'art.

L'any 2010, el San Francisco Art Institute li va concedir un doctorat honorífic i el 2013 es va convertir en la primera dona asiàtica a rebre el premi Arts & Culture Fukuoka. Recentment, ha rebut altres distincions destacades, com el St. Moritz Art Masters Lifetime Achievement Award, el 2014, i l'Asia Art Game Changers Award, el 2016.

L'ampli espectre dels interessos de Malani l'ha portada a treballar sovint amb artistes i pensadors de multitud d'àmbits, com l'antropòleg Arjun Appadurai, l'actriu Alaknanda Samarth, el ballarí de *butoh* Harada Nobuo i la directora de teatre Anuradha Kapur, entre d'altres. Aquestes col·laboracions testimonien la seva recerca constant de formes interdisciplinàries per aprofundir en les qüestions personals i polítiques que configuren el seu projecte artístic i comunicar-les.

Durant cinc dècades, amb més de tres-centes exposicions, dues-centes de les quals internacionals, la seva obra s'ha exposat a les principals institucions d'art contemporani del món, amb mostres individuals a l'ICA (Boston), l'Stedelijk Museum (Amsterdam), l'Irish Museum of Modern Art (Dublín) o el New Museum of Contemporary Art (Nova York) i amb retrospectives al Castello di Rivoli – Museo d'Arte Contemporanea (Rivoli), el 2018; al Centre Pompidou (París), el 2017; al Kiran Nadar Museum of Art (Nova Delhi), el 2014; al Musée des Beaux Arts (Lausana), el 2010, o al Peabody Essex Museum (Salem), el 2005. El seu treball ha estat inclòs en una vintena de biennals, com la 12a Biennial de Xangai, el 2018; la dOCUMENTA(13), el 2012, a Kassel; la Biennial de Sydney, el 2008; les 52a i 51a Biennals de Venècia, els anys 2007 i 2005, o la 3a Biennial de Seül, l'any 2004. L'obra de Nalini Malani apareix a les col·leccions de trenta museus d'arreu del món.

Més informació sobre Nalini Malani i la seva trajectòria a www.nalinimalani.com

Cronologia

1946

Nalini Malani neix a Karachi (província de Sindh), filla única de Satni Advani (sikh sindhi) i Jairam Malani (teòsof).

1947

Durant la Partició de l'Índia britànica, la seva família es veu desplaçada de Karachi i ha de deixar tot el que té. Gairebé 12,5 milions de persones de totes dues bandes han d'abandonar casa seva i hi ha centenars de milers de víctimes mortals.

1948

El pare de Malani obté un lloc de feina a Tata Airlines (més tard, Air India), a Calcuta.

1954

Es trasllada a Bombai a causa de la feina del seu pare. La família s'instal·la en un edifici d'apartaments d'una de les colònies construïdes per a sindhis desplaçats.

1958

Fa diversos viatges a l'estranger, com ara a Tòquio i a París, gràcies al fet que el seu pare treballa en una línia aèria. La cultura japonesa i la secció del Louvre sobre Egipte li causen una gran impressió.

1960

Quan encara estudia a l'institut, les classes de biologia sobre anatomia i natura li desperten la inspiració artística.

1964-1969

Es gradua en Belles Arts a l'escola Sir JJ de Bombai, una de les primeres escoles d'art fundades pels britànics a l'Índia i en què s'ensenya als alumnes la tradició europea de la pintura a l'oli.

1964-1967

Adquireix el seu primer estudi al Bhulabhai Desai Memorial Institute (Bombai), on artistes, músics, ballarins i dramaturgs treballen individualment i en comunitat.

Té l'oportunitat d'interactuar amb artistes como ara Tyeb Mehta, Nasreen Mohamedi, V. S. Gaitonde i M. F. Husain.

1966

Primera exposició individual de pintures a l'oli quan encara és alumna de l'escola d'art. Les obres exploren diversos aspectes de les emocions humanes més bàsiques però tot i així complexes. La literatura esdevé un fonament important d'aquesta exposició i d'obres futures.

1969

Primera exposició a l'altra banda de l'oceà: a Tòquio se celebra la V International Young Artists Exposition.

Participa en el llegendari Vision Exchange Workshop (VIEW) a Bombai. Nalini Malani és la col·laboradora més jove i hi participa amb una sèrie de fotografies sense càmera i amb pel·lícules de 8 i 16 mm.

1970-1972

Rep una beca de l'Estat francès per estudiar Belles Arts a París.

A la Sorbona, assisteix a les classes de Noam Chomsky i de Claude Lévi-Strauss i s'implica en les iniciatives públiques de Jean-Paul Sartre i Simone de Beauvoir.

A la galeria Maeght coneix Joan Miró, que hi fa una exposició individual; en el seu art troba una font d'inspiració i una influència perdurables.

1973

Decideix tornar a l'Índia, amb el desig de contribuir a la construcció de la jove nació índia. Es trasllada a un estudi de Lohar Chawl, al cor d'un mercat molt bulliciós de Bombai.

Continua treballant en pel·lícules i realitza el curtmetratge *Taboo*.

1976

Decebuta pel rumb que està prenent el desenvolupament de l'Índia, fa *Utopia*, una instal·lació de dos films en què es juxtaposa l'obra anterior *Dream Houses* amb una nova pel·lícula en blanc i negre.

1976, 1980, 1983 i 1988

Participa en tallers i projectes col·lectius relacionats amb artistes nacionals i internacionals al Kasauli Art Centre (Himachal Pradesh).

1978

Comença la sèrie de quadres a l'oli *His Life*, que continua fins al 1984 i en què reflexiona, amb el format de tragèdia grega, sobre les jerarquies internes de les famílies índies de classe mitja.

1979

Coneix Nancy Spero i May Stevens a l'A.I.R. Gallery de Nova York, el primer espai per a dones artistes dels Estats Units gestionat per artistes i sense afany de lucre. El col·lectiu la convida a exposar-hi la seva obra.

1979

Convidada a fer una exposició individual a la Lalit Kala Akademi de Bhopal, Nalini Malani anima Vivan Sundaram i Sudhir Patwardhan a afegir-s'hi. Durant aquest projecte neix la idea de l'exposició *Place for People*.

1981

Juntament amb Vivan Sundaram, inicia i organitza *Place for People*, una exposició de referència. Participa en el projecte un col·lectiu d'artistes que volen destacar les idees locals i indígenes en la seva obra i distingir-se així de l'abstracció del Grup d'Artistes Progressistes, que aleshores era dominant a Bombai.

1984-1989

Rep una beca d'investigació artística del govern de l'Índia. Estudia diferents tipus de tècniques pictòriques dels frescos de les coves d'Ajanta i de les pintures de Nathdwara i Kalighat.

1986

Nalini Malani planifica una exposició amb vint dones artistes per mirar de donar-los veu en un entorn eminentment masculí. Tot i que no troba patrocinadors per a una mostra d'aquestes característiques, d'aquí surt un petit grup que forma amb Madhavi Parekh, Nilima Sheikh i Arpita Singh i que viatja per l'Índia al llarg de tres anys amb una mostra titulada *Through the Looking Glass*.

Participa en la Biennial de l'Havana (Cuba).

1987

És comissària de *The Sculpted Image*, una exposició amb disset escultors que se celebra durant el Festival de les Arts de Bombai, al Nehru Centre, en homenatge a l'escultora Pilloo Pochkhanawala.

1988/89

Vivan Sundaram, Nalini Malani i Bhupen Khakhar creen un panell mural de vidre a la casa Shah de Bombai. A partir de llavors Malani comença a fer servir la tècnica de pintar el vidre pel dors i l'estén al polietilè tereftalat, l'acrílic i la resina de policarbonat en pintures i ombres xineses, així com en teatre.

1989

Viatja a bona part dels Estats Units amb el finançament de l'Agència d'Informació d'aquest país. També obté una beca al Fine Arts Work Center de Provincetown (Cape Cod). Coincideix amb Nancy Spero, Leon Golub i Thomas McEvilley a Nova York i amb Eric Orr a Venice (Califòrnia).

Participa en l'exposició *Artists Alert*, organitzada per Sahmat, un col·lectiu que es va fundar com a resposta a l'atac mortal patit per l'artista i dramaturg Safdar Hashmi l'1 de gener de 1989. És l'inici d'un compromís durador per part de Malani, que participa en posteriors accions culturals de Sahmat a favor de la democràcia i el pluralisme a l'Índia.

Comença a treballar en llibres d'artista d'edició limitada: *Degas Suite* i *Hieroglyphs, Lohar Chawl*. A més de les enquadernacions amb tapa dura, fa els llibres acordió *Dreamings and Defilings, Caste Off* i *Musings*.

1991

Crea la seva primera instal·lació d'ombres xineses, *Alleyway, Lohar Chawl*, que permet al públic passejar-s'hi i participar-hi.

1992

Fa la seva primera instal·lació efímera de dibuix mural, *City of Desires*, a la galeria Chemould de Bombai. Es tracta d'una referència als danys soferts per les pintures murals tradicionals dels temples de l'oest de l'Índia, així com d'una protesta contra la comercialització de l'art. Al final de l'exposició, l'obra es destrueix amb calç i esdevé la seva primera *Erasure Performance*. Realitza el seu primer vídeo artístic, basat en *City of Desires*.

1993

Col·labora amb l'actriu Alaknanda Samarth en l'obra *Medeamaterial*, de Heiner Müller, un projecte per al Goethe-Institut / Max Mueller Bhavan de Bombai. La producció s'havia ajornat un any a causa dels atacs a la mesquita de Babri, a Ajodhya, i dels aldarulls que en van derivar el 1992.

1994

Comença *Mutant*, una sèrie de pintures de dones sense gènere precís sobre paper de cartró de llet.

1996

Realitza *Memory: Record/Erase* —el seu primer vídeo d'animació en què es mostra el procés de dibuixar i esborrar— per a la producció teatral de *The Job*, basada en un relat de Bertolt Brecht.

Coneix els científics Winin Pereira i Jeremy Seabrook, per als quals dissenya la portada del llibre que acaben d'escriure; a més, el títol *Global Parasites* és idea de Malani. Aquesta col·laboració deriva en una sèrie d'obres d'art sobre ecologia i globalització.

1997

Col·labora amb la directora teatral Anuradha Kapur en l'obra *The Job or By the Sweat of Thy Brow Shalt Thou Fail to Earn Thy Bread*, basada en un relat de Bertolt Brecht. El projecte, fet amb el Max Mueller Bhavan, es presenta al National Centre for the Performing Arts (NCPA), a Bombai.

Amb motiu dels 50 anys de la independència de l'Índia i el Pakistan, col·labora amb l'artista i historiador de l'art pakistanès Iftikhar Dadi per crear la instal·lació *Bloodlines* fent servir lluentons.

El Max Mueller Bhavan de Bombai publica la primera monografia de Malani, titulada *Nalini Malani: Medea projekt*.

1998

Amb les artistes Judith Wright (australiana) i Kaoru Hirabayashi (japonesa), participa en l'exposició itinerant *Another Landscape: History/Life/Language*.

Realitza el seu primer vídeo multicanal, *Remembering Toba Tek Singh*, com a protesta contra les proves nuclears per part del Govern indi en l'aniversari del naixement de Buda.

1999

Primera exposició individual en un museu indi: *Remembering Toba Tek Singh*, al Prince of Wales Museum (Bombai), que rep més de 25.000 visitants en el transcurs de deu dies.

1999/2000

Sis mesos de residència al Fukuoka Asian Art Museum. Produeix el vídeo *Hamletmachine*, en col·laboració amb el ballari de butoh Harada Nobuo, com a protesta contra els elements sectaris que malmeten la idea d'una Índia secular.

2001

Mostra els seus primers vídeos amb ombres projectades, *Transgressions*, a l'exposició *Unpacking Europe*, comissariada per Salah Hassan i Iftikhar Dadi al Museum Boijmans van Beuningen de Rotterdam. L'Stedelijk Museum d'Amsterdam adquireix l'obra.

Inicia la sèrie en curs *Stories Retold*, amb pintura pel dors en acrílic i polietilè tereftalat, que situa en un context contemporani relats del Bhāgavata Purāna i d'*Alícia al País de les Meravelles*.

2002

Primera exposició individual en un museu internacional: *Hamletmachine*, que té lloc al New Museum of Contemporary Art de Nova York i està comissariada per Dan Cameron.

Una exposició individual de vídeo inaugura l'Apeejay Media Gallery de Nova Delhi.

2003

Crea el vídeo *Unity in Diversity* com a reacció a la massacre de dos mil musulmans a Gujarat.

2005

Presenta el vídeo de cinc canals *Mother India: Transactions in the Construction of Pain* a la 51a Biennal de Venècia.

Primera retrospectiva: *Exposing the Sourcek*, comissariada per Susan Bean al Peabody Essex Museum de Salem.

2007

Es trasllada a un nou estudi, a prop de la Porta de l'Índia (Bombai).

Crea *Splitting the Other*, una instal·lació de 14 panells pintats, per al pavelló Italià de la 52a Biennal de Venècia, amb Robert Storr com a comissari.

Primera exposició individual en un museu europeu: l'Irish Museum of Modern Art de Dublín, comissariada per Enrique Juncosa.

2008

El Museum of Modern Art (MoMA) de Nova York adquireix el vídeo amb ombres projectades *Gamepieces*.

Juntament amb Robert Storr, Malani fa el llibre d'artista *Listening to the Shades*, basat en una sèrie de 42 pintures que s'inspiren en el personatge mitològic de Cassandra.

2009

Exposa juntament amb Wang Jianwei a Pequín en la mostra compartida *Himalaya project: Studies in the Visualisation of Cultural History*.

2010

Primera exposició retrospectiva en un museu europeu: *Splitting the Other*, comissariada per Bernard Fibicher, al Musée cantonal des Beaux-Arts de Lausana.

El San Francisco Art Institute atorga a Malani un doctorat *honoris causa* en Belles Arts.

2012

L'Art Gallery de Nova Gal·les del Sud (Sydney) adquireix el vídeo *Mother India: Transactions in the Construction of Pain*, entorn del qual Jackie Menzies comissaria una exposició individual.

2012

Participa a dOCUMENTA (13), amb Carolyn Christov Bakargiev com a comissària, amb una nova peça *site-specific*, una instal·lació de vídeo immersiva amb imatges i ombres projectades de sis canals, *In Search of Vanished Blood*, que esdevé una de les obres clau de l'exposició. Juntament amb Arjun Appadurai, crea el llibre d'artista *The Morality of Refusal* per a dOCUMENTA (13).

2013

Es publica l'estudi comparatiu *William Kentridge, Nalini Malani: The Shadow Play as Medium of Memory*, d'Andreas Huyssen.

Malani guanya el Fukuoka Prize, que es va iniciar el 1990, en la categoria de d'Art i Cultura. Nam June Paik, Xu Bing i Cai Guo-Qiang són altres premiatos en edicions anteriors.

2014

Retrospectiva al Kiran Nadar Museum of Art de Nova Delhi, amb el títol de *You Can't Keep Acid in a Paper Bag* i comissariada per Roobina Karode.

Malani guanya el St. Moritz Art Masters Lifetime Achievement Award, que anteriorment han obtingut Ilya & Emilia Kabakov, Ai Wei Wei i Robert Indiana.

2015

El MoMa de Nova York presenta el vídeo amb ombres projectades *Gamepieces* en la seva exposició *Scenes from a New Heritage*, d'un any de durada.

2016

Guanya l'Asia Arts Game Changer Award a Hong Kong pel seu treball transformador sobre el terreny, juntament amb els artistes Cai Guo-Qiang i Yoshitomo Nara.

El MoMA de Nova York presenta en l'exposició *From the Collection 1960-1969* l'estrena de *Dream Houses*, un film seu de 1969, redescobert.

Es publica l'estudi exhaustiu *In Medias Res: Inside Nalini Malani's Shadow Plays*, obra de la teòrica cultural i artista Mieke Bal, coincidint amb l'exposició individual de Malani a l'Institute of Contemporary Art de Boston.

2017

L'Stedelijk Museum d'Amsterdam presenta una exposició individual que inclou el vídeo amb ombres projectades *Transgressions*, una obra adquirida el 2001.

El Centre Pompidou col·labora amb el Museo d'Arte Contemporanea Castello di Rivoli en *The Rebellion of the Dead*, una retrospectiva paneuropea en dues parts. En la primera part, a París, la selecció s'estructura entorn de les projeccions immersives de vídeo i ombres *Remembering Mad Meg*, de la col·lecció Pompidou.

2018

Castello Di Rivoli exposa la segona part de la retrospectiva *The Rebellion of the Dead*, amb una nova selecció d'obres i un segon catàleg.

Exposa *In Search of Vanished Blood* al centre Power Station of Art, en el marc de la XII Biennal de Xangai, després que la censura xinesa l'hagi rebutjat més d'una vegada.

2019

Rep el VII Premi Joan Miró, un guardó biennal establert el 2007. Entre els guanyadors de les edicions anteriors hi ha Olafur Eliasson, Pipilotti Rist i Mona Hatoum.

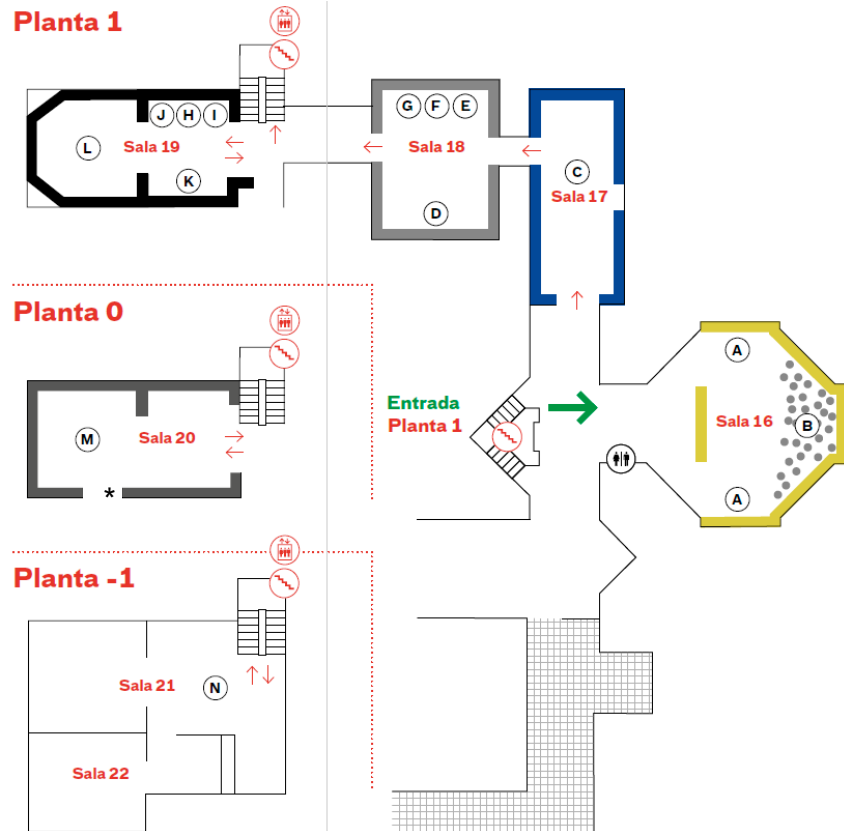

Podeu partir els núvols? (2020). Nalini Malani
© Fundació Joan Miró. Foto: Tanit Plana

Plànol de l'exposició

Plànol

- A *No em sents*, 2020
- B *Les coses han canviat*, 2008
- C *Escoltar les ombres*, 2007
- D *Utopia*, 1969-1976
- E *Natura morta*, 1969
- F *Onanisme*, 1969
- G *Tabú*, 1973
- H *Sita II*, 2006
- I *Sita I*, 2006
- J *Radha*, 2006
- K *Objecte parcial*, 2008
- L *Tot allò que imaginem com a llum*, 2017
- M *Em sents?*, 2019
- N Espai participatiu

* Per la incidència de la Covid-19, aquest espai romandrà tancat temporalment.

Àmbits i selecció d'imatges

Sala 16

L'exposició comença amb dos formats d'obra molt característics de Nalini Malani: un teatre d'ombres i un dibuix mural efímer que s'esborrarà just abans que conclougui l'exposició.

No em sents? és el títol d'un conjunt de dibuixos murals, realitzats in situ, que s'estén per l'exposició i que desapareixeran per quedar només en el record. Aquesta pràctica del dibuix és fonamental en la trajectòria de Malani. Es tracta d'un mètode de treball que va més enllà dels murs de l'estudi i de l'espai expositiu i que Malani va iniciar el 1992 amb l'exposició *City of Desires*, a la galeria Chemould (Bombai). Aquell projecte fou una protesta contra la influència creixent dels nacionalistes hindús de dretes a l'Índia, i alhora un homenatge als pintors de Jaipur, que decoraren el temple a Krishna de Nathdwara, els frescos del qual s'estaven deteriorant a causa de greus negligències per part de les autoritats d'aquell moment. De la mateixa manera que la temàtica dels dibuixos murals varia segons el context de cada exposició, la corresponent "erasure performance" al final de l'exposició també canvia segons el lloc on es realitza. Per mantenir l'efecte sorpresa, no s'informa ni el públic ni el museu de com serà l'acció d'esborrament fins uns moments abans que tingui lloc.

Nalini Malani
No em sents, 2020
 Dibuix mural efímer fet amb carbonet i retolador
 Mides variables
 Cortesia de l'artista. Amb la col·laboració de Vanesa Varela
 © Fundació Joan Miró. Foto: Tanit Plana

La segona obra de la primera sala és una instal·lació audiovisual de teatre d'ombres titulada **Les coses han canviat** (2008). Consisteix en 32 cilindres transparents pintats pel dors, muntats damunt d'uns tocadiscos que giren a 4 rpm. Les imatges que se'n projecten a les parets—un àngel bizantí, calaveres, gossos que fugen a l'estil de les seqüències fotogràfiques de Muybridge, fragments de gravats de Dürer representant la violència fratricida entre Caïm i Abel—es repeteixen i s'entrebarregen en un joc d'ombres que evoca la distòpia de la vida a les grans ciutats, tot plegat formant una dansa visual mentre els déus indis, pintats a l'estil de Kalighat, observen amb impotència. La instal·lació, inspirada en *Cassandra*, la novel·la de 1983 de Christa Wolf, incorpora la veu en off de l'actriu Alaknanda Samarth interpretant una adaptació del llibre. Segons Malani, la princesa troiana Cassandra encara ara representa els coneixements profunds de les persones, als qual no es para atenció, perquè la humanitat s'allunya cada cop més de models de societat progressistes i no violents.

Nalini Malani

Les coses han canviat, 2008

Teatre d'ombres, 32 plats giratoris, pintura acrílica, tinta, 32 cilindres de Mylar pintats pel dors, peça sonora interpretada per Alaknanda Samarth

20 min; mides variables

Castello di Rivoli Museo d'Arte Contemporanea, Rivoli-Torino

© Fundació Joan Miró. Foto: Tanit Plana

Sala 17

A la segona sala de l'exposició, amb les parets pintades d'un color blau intens, hi trobem **Escoltar les ombres**, una instal·lació pictòrica que abasta tot el perímetre de l'espai. Les 42 obres que componen aquesta sèrie es despleguen en una narrativa no seqüencial, però el seu conjunt, de gairebé 30 metres de llargada, apareix com el *storyboard* d'una pel·lícula. Com el teatre d'ombres a la primera sala de l'exposició, aquesta sèrie fa referència a la rellevància que la història fatídica de Cassandra encara té en els nostres dies. S'hi evoca el seu do profètic i la indiferència i el menyspreu sistemàtic que van patir la seva veu interior i les seves advertències. La imatge clau o leitmotiv d'aquesta pel·lícula pintada és el cap de Cassandra. De la seva boca en surt l'extremitat d'una columna vertebral mentre uns avions de guerra combaten i esclaten al seu cap. Encara que el plantejament pugui semblar apocalíptic, en aquesta sèrie Malani dona un to esperançat a la tràgica història de la princesa de Troia, perquè hi troba l'origen d'una manera de pensar amb biaix de gènere, com ella mateixa l'anomena. Al seu parer, Cassandra simbolitza la tasca inacabada de la revolució de les dones, mentre el món continua sense entendre ni tenir en compte la seva manera de pensar i les seves premonicions.

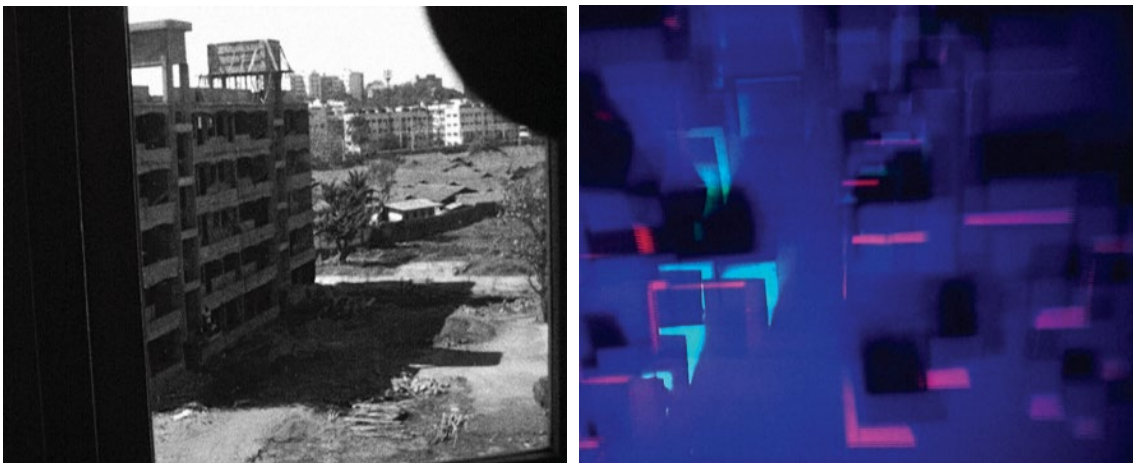
Nalini Malani
Escoltar les ombres, 2007
 (detall i vista de sala)
 Pintura acrílica, tinta i esmalt damunt de làmina acrílica
 Políptic de 42 panells de 45 x 66 cm cadascun
 Burger Collection, Hong Kong
 © Fundació Joan Miró. Foto: Tanit Plana

Sala 18

El so d'uns projectors precedeix l'entrada a la següent sala de l'exposició. A finals dels anys seixanta Malani va ser una figura pionera del cinema experimental a l'Índia. En els seus primers films, ella mateixa s'encarregava de totes les tasques de producció: del guió, disseny de decorats, il·luminació, filmació i del muntatge i l'edició. Al llegendari Vision Exchange Workshop de Bombai hi va realitzar la seva primera pel·lícula d'animació, **Cases de somni**, en els anys àlgids del procés de modernització que es va posar en marxa durant el mandat del Primer Ministre indi Jawaharlal Nehru. Va ser una època d'esperança en una nova Índia que havia de garantir els drets i la dignitat de les classes obreres i abolir el sistema de castes que encara imperava. Vista amb el temps, *Cases de somni* apareix com una fantasia brillant i acolorida d'un paisatge urbà utòpic, inspirada en les teories cromàtiques del professor de la Bauhaus Johannes Itten. Reflectia fidelment el compromís i l'entusiasme que Malani compartí amb altres artistes de la seva generació per construir una Índia nova i moderna.

Anys després, el 1976, Malani va realitzar una segona pel·lícula concebuda per projectar-se juntament amb *Cases de somni*. Les dues pel·lícules formaven un díptic titulat **Utopia** i va ser la primera vegada que Nalini va fer servir pantalles múltiples. A *Utopia*, l'autora hi juxtaposava dos moments diferents: un d'ells, el de l'idealisme i l'esperança que, a l'Índia els anys seixanta, la modernitat va generar entre les classes mitjanes i també les més pobres; l'altre, el de la posterior distòpia urbanística dels setanta. La desil·lusió i la percepció crítica de Malani respecte a aquelles dècades assolía un altre nivell quan el seu somni primerenc i el seu desencís posterior convergien en una sola obra.

Nalini Malani

Utopia, 1969-1976

Pel·lícula de 16 mm en blanc i negre i pel·lícula de 8 mm en color digitalitzades, projecció en doble canal
3:49 min

Cortesia de l'artista

Durant el mateix període, Malani va realitzar tres films de 16 mm en blanc i negre que reflexionaven sobre l'exclusió i la discriminació que patien les dones a l'Índia, un tema que l'artista ha continuat explorant en tota la seva obra posterior. Tot i l'aparença d'alliberament sexual que va arribar a l'Índia els anys seixanta, la sexualitat femenina va seguir patint les coaccions i restriccions dels costums tradicionals. A **Natura morta** (1969), una càmera introspectiva es passeja per un interior domèstic, parant-se en els objectes quotidians que adquireixen una qualitat sensual que fa que es dibuixi un paisatge emocional sense la intervenció d'actors. L'espectador ocupa la posició de la càmera, com un *voyeur* de la intimitat entre dos personatges que no acabem de veure mai. D'una manera semblant, la pel·lícula **Onanisme** (1969) va ser una revolta declarada contra l'ortodòxia; més enllà de la intenció d'impactar, l'artista, tot i ser molt jove, ja creia profundament en un art compromès que establís una visió més humana i emancipadora de la posició social de les dones. Per últim, **Tabú** (1973) es va filmar en una comunitat de teixidors de Rajasthan on les feines més precàries, com la de filar, les feien les dones, a qui, en canvi, no se'ls permetia tocar el teler sota cap circumstància. D'aquesta manera quedaven excloses de la part més important i creativa del procés, en el qual s'imposava la supremacia masculina.

Nalini Malani
Tabú, 1973
 Captura
 Pel·lícula de 16 mm en blanc i negre digitalitzada
 1:58 min
 Cortesia de l'artista

Sala 19

Després de la sala amb els seus primers films, l'exposició *No em sents* continua en un espai pintat de negre dividit en dues seccions. Cadascuna d'elles conté obres realitzades a començaments dels 2000 seguint la tècnica de pintura al dors de panells de vidre. Aquest espai ens retorna per una banda a temps pretèrits, arquetípics i mitològics, i, a continuació, a la història recent de l'Índia, en un encontre de temporalitats diferents característic de l'obra de Nalini Malani.

La primera part d'aquesta secció mostra tres pintures verticals i, a l'altra banda de la sala, una obra composta de dotze panells. Totes elles es basen en poemes èpics de l'Índia com ara el *Rāmāyaṇa*, el *Mahābhārata* i el *Bhāgavata Purāna*. Són els relats fundacionals del sud de l'Àsia que, com els mites i les llegendes de l'antiga Grècia, que Malani recupera al començament de l'exposició, són el germen dels arquetips femenins que encara tenen vigència i que ens interpel·len milers d'anys després de ser narrats per primera vegada. Si bé en alguns dels relats més antics d'Occident el bé i el mal es presenten clarament delimitats, en aquests poemes indis els déus també actuen de maneres poc exemplars mentre que els dimonis poden assolir poders divins a través de la meditació i de les bones accions. Així i tot, arran de l'auge del fonamentalisme hindú a partir dels anys vuitanta, la manera de representar els déus i deesses del panteó indi a les arts visuals i a la literatura ha anat canviant, ja que els fonamentalistes han volgut sanejar la cultura índia de qualsevol element juganer, sensual i plural. És en aquest context que Malani, en obres com ***Sita I*** i ***Sita II*** (2006), reelabora la història de la deessa índia Sita, una alquimista nascuda de la terra que té algunes similituds amb la sacerdotessa grega Medea: totes dues van ser traïdes per les seves parelles i desposseïdes de la seva qualitat de mares i fins i tot del seu status com a dones. L'altre personatge femení reelaborat per Malani apareix al costat de les representacions de Sita. Es tracta de ***Radha***: una dona casada, ja gran, que s'enamora del déu Krishna i amb qui té una relació secreta al bosc, fet pel qual desafia les limitacions pròpies de la seva posició social.

Nalini Malani
Sita I, 2006
Mylar pintat al dors amb pintura acrílica, tinta i esmalt; 191,5 x 79 cm
Burger Collection, Hong Kong

Nalini Malani
Sita II, 2006
Mylar pintat al dors amb pintura acrílica, tinta i esmalt; 183 x 82 cm
Cortesia Galerie Lelong & Co

Davant d'aquestes pintures evocadores d'arquetips femenins trobem **Objecte parcial** (2008), una obra composta de 12 panells on les figures humanes que s'hi representen només poden interactuar amb una part de la gran figura que plana per damunt de tot el conjunt. El títol es refereix a un concepte extret de la teoria de les relacions d'objecte de la psicoanalista infantil Melanie Klein (1882-1960). "Objecte parcial" és una fase del desenvolupament infantil en què els nens identifiquen parts d'una persona i les veuen com una representació de la totalitat d'aquesta persona, incloent-hi valoracions positives o negatives.

Nalini Malani
Objecte parcial, 2008
 Políptic de 12 panells. Pintura acrílica,
 tinta i esmalt damunt de làmina acrílica
 236 x 315 cm
 Cortesia Galerie Lelong & Co
 © Fundació Joan Miró.
 Foto: Tanit Plana

A la segona part d'aquesta secció de l'exposició, hi trobem la instal·lació panoràmica, composta d'onze panells de vidre pintats al dors, titulada **Tot allò que imaginem com a llum**. El títol fa referència al poeta del Caixmir Agha Shahid Ali (1949-2001) que en els seus poemes combina referents culturals hindús, musulmans i occidentals per transmetre les seves reflexions sobre la mort i el record. Aquesta gran obra expressa el dolor de la separació, dels efectes polaritzants de la Partició, així com els profunds sentiments d'afinitat i estima que uneixen les persones. La pintura de Malani es basa en l'enyorança que sentim per aquells de qui no podem suportar apartar-nos, i la narració es construeix a través d'una sèrie de figures que es connecten entre si en un espai indefinit, flotant com en un món de somnis. En un dels panells, tres nens s'aboquen damunt d'una esfera, que apareix com un forat a terra on hi veuen el paisatge malmès del Caixmir, una de les regions que més van patir la divisió traumàtica de l'Índia i el Pakistan el 1947. Uns gràfics de colors envolten els nens, com si la humanitat es pogués reduir a nombres i estadístiques. En un altre panell, un noi que s'ha fet vell de cop sosté un globus gegantí, com una bombolla de còmic, que conté una evocació de les fantasies de la modernitat.

Nalini Malani

Tot allò que imaginem com a llum, 2017
Onze panells pintats pel dors amb pintura acrílica

183 x 100 cm

Burger Collection, Hong Kong

© Fundació Joan Miró.

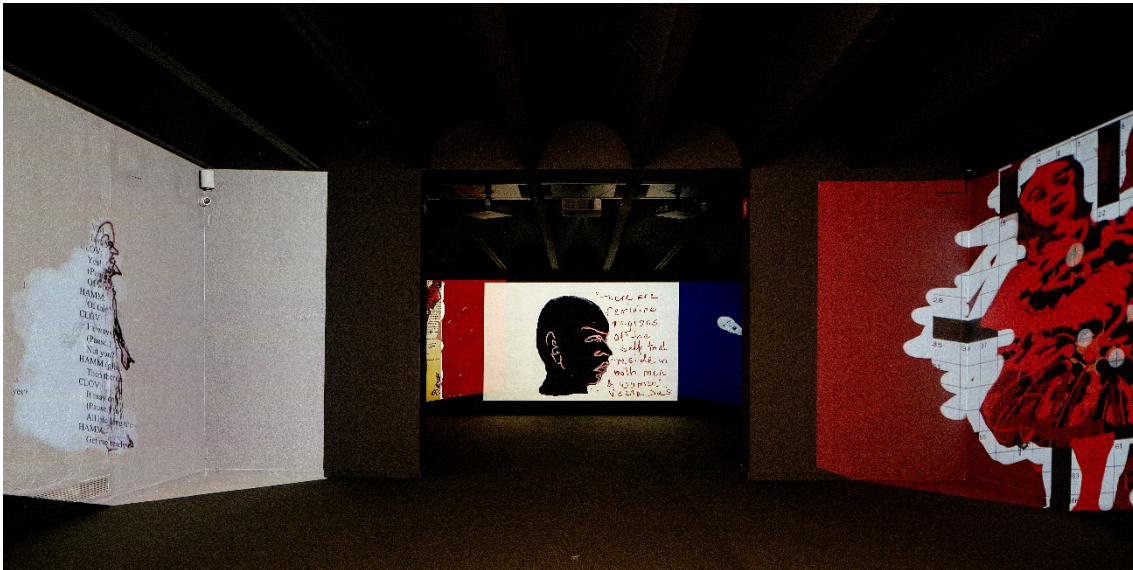
Foto: Tanit Plana

Sala 20

Al pis inferior, la darrera sala de l'exposició es presenta com un «cambra d'animació», en paraules de Malani. En aquest espai enfosquit hi trobem una gran instal·lació de vídeo de creació recent titulada **Em sents?** on es projecten simultàniament 56 curts d'animació. Pionera del videoart a l'Índia a començaments dels anys noranta, Malani mai no ha deixat d'experimentar amb les noves tecnologies. El 2017 va aprendre a fer animacions en el seu iPad, a les quals va afegir bandes sonores també fetes per ella. Són peces que penja regularment al seu compte d'Instagram (@nalinimalani).

Can You Hear Me? reprèn el mite de Cassandra, el tema amb què començava l'exposició: la constatació que continuem sense tenir en compte els punts de vista, els presagis i les opinions de les dones, que continuen sent l'objecte d'actes de violència desmesurada. En les animacions que Malani ha realitzat recentment, un títol com *Can You Hear Me?* té dues connotacions: quan porta un signe d'interrogació és el crit d'una nena a qui estan violant brutalment, però que ningú no sent cridar. En canvi, *Can You Hear Me* sense signe d'interrogació és una ordre ferma i té a veure amb exercir poder, amb reclamar que s'escolti a algú.

Aquestes animacions són com «bombolles de pensament», pel seu caràcter i la seva funció. Quan Malani veu o llegeix alguna cosa que la interpel·la o li estimula la imaginació, té la necessitat de respondre i interrogar, de reaccionar amb un dibuix, de mostrar una visió diferent, de riure o de protestar. No ho fa necessàriament seguint al peu de la lletra allò que ha vist o llegit, sinó més aviat per representar una «emoció del record». Cadascuna d'aquestes respostes procedeix d'idees diferents i requereix, per tant, una cal·ligrafia diferent. Per això Malani ha desenvolupat un llenguatge que pot ser còmic, trist, modest, contundent, histèric o precís segons l'ocasió. D'altra banda, Malani parteix sovint d'una citació d'algun dels seus escriptors de capçalera, com ara Hannah Arendt, Veena Das, Faiz Ahmad Faiz, Sa'adat Hasan Manto, Heiner Müller o Wislawa Szymborska. Pel que fa a les imatges, talment una artista de grafitis, Malani recorre a material molt divers: Goya, Grosz, estampes japoneses, pintures tradicionals de Kalighat, i també obres seves. La combinació de totes aquestes fonts és força automàtica i sembla que les animacions flueixin per si soles i puguin anar en qualsevol direcció, amb diversos graus de transparència i d'opacitat. En les fantasmagories que en resulten hi ha cabuda per la sàtira i l'absurd, però el desencadenant principal per a Malani són les preguntes següents: què ens ha deixat la idea d'utopia? Com vam començar en aquesta via i cap a on ens dirigim ara? Amb la mort de la modernitat i de l'estat socialista progressista, quina excusa ens queda per mantenir l'estat actual de les coses i continuar sense afrontar el futur? El fet que no assumim cap responsabilitat per la situació actual fa pensar a Malani en un fragment del poema de Wislawa Szymborska *Nic dwa razy* (Res dues vegades): «Arribem aquí improvisats. No hi ha temps per practicar la vida, i res no es pot refer.»

Nalini Malani

Em sents? 2018-2020

Instal·lació audiovisual d'animacions en stop motion en set canals, so

Mides variables

Cortesia de l'artista

© Fundació Joan Miró

Foto: Tanit Plana

Llista d'obres

Sala 16

You Don't Hear Me

2020

No em sents

Dibuix mural efímer fet amb carbonet i retolador

Mides variables

Cortesia de l'artista. Amb la col·laboració de Vanesa Varela

The Tables Have Turned

2008

Les coses han canviat

Teatre d'ombres, 32 plats giratoris, pintura acrílica, tinta, 32 cilindres de Mylar pintats pel dors, peça sonora interpretada per Alaknanda Samarth

20 min; mides variables

Castello di Rivoli Museo d'Arte Contemporanea, Rivoli-Torino

Sala 17

Listening to the Shades

2007

Escoltar les ombres

Pintura acrílica, tinta i esmalt damunt de làmina acrílica

Políptic de 42 panells de 45 x 66 cm cadascun

Burger Collection, Hong Kong

Sala 18

Utopia

1969-1976

Utopia

Pel·lícula de 16 mm en blanc i negre i pel·lícula de 8 mm en color digitalitzades, projecció en doble canal

3:49 min

Cortesia de l'artista

Still Life

1969

Natura morta

Pel·lícula de 16 mm en blanc i negre digitalitzada

4:07 min

Cortesia de l'artista

Onanism

1969

Onanisme

Pel·lícula de 16 mm en blanc i negre digitalitzada

3:52 min

Cortesia de l'artista

Taboo

1973

Tabú

Pel·lícula de 16 mm en blanc i negre digitalitzada

1:58 min

Cortesia de l'artista

Sala 19

Sita II

2006

Mylar pintat al dors amb pintura acrílica, tinta i esmalt

183 x 82 cm

Cortesia Galerie Lelong & Co

Sita I

2006

Mylar pintat al dors amb pintura acrílica, tinta i esmalt

191,5 x 79 cm

Burger Collection, Hong Kong

Part Object

2008

Objecte parcial

Políptic de 12 panells. Pintura acrílica, tinta i esmalt damunt de làmina acrílica

236 x 315 cm

Cortesia Galerie Lelong & Co

All We Imagine as Light

2017

Tot allò que imaginem com a llum

Onze panells pintats pel dors amb pintura acrílica

183 x 100 cm

Burger Collection, Hong Kong

Sala 20

Can You Hear Me?

2018-2020

Em sents?

Instal·lació audiovisual d'animacions en stop motion en set canals, so

Mides variables

Cortesia de l'artista

Programació pública

Un matí amb Nalini Malani

En aquesta trobada amb estudiants de secundària, Nalini Malani conversa amb Martina Millà, comissària de l'exposició, sobre com l'art pot contribuir a la denúncia de les injustícies contemporànies.

Les obres de Malani evoquen la vulnerabilitat i la precarietat de l'existència humana amb una iconografia personal que remet a mitologies antigues i universals. La justícia social, feminista i ecològica constitueix el cor del seu treball artístic. Malani ha desenvolupat una obra interdisciplinària en què combina el dibuix, la pintura, el vídeo, les instal·lacions immersives i el teatre, i que li ha permès investigar i comunicar una obra profundament política que denuncia les injustícies i els seus efectes en la societat. Dilluns 9 de març de 2020, a les 12 h

Lloc: CCCB

Activitat per a estudiants de secundària

Activitat organitzada conjuntament amb el CCCB

Petites històries, grans dones. Museus amb ulls de dones

Nou museus ofereixen una activitat de contacontes dramatitzats amb dones vinculades a la història, les col·leccions o el contingut del seu equipament com a protagonistes. Aquest any el cicle de contes *Petites històries, grans dones* és virtual. Totes les històries són de nova creació i han estat escrites per Tramoia Serveis Culturals.

Entre el 23 i el 31 de maig, cada dia, a partir de les 12 h, s'ha estrenat [per Youtube](#) un nou vídeo conte. Els nou vídeos han quedat disponibles de manera permanent en aquest nou canal adreçat als infants.

A la Fundació Joan Miró, la protagonista n'és l'[artista índia Nalini Malani](#), guardonada amb el Premi Joan Miró 2019. A través d'aquest vídeo conte coneixem la seva vida i viatgem amb ella per tot el món per descobrir el seu pensament feminista i la seva denúncia de la violència.

Complementàriament als vídeo contes, i com una acció participativa a les xarxes socials, aquest cicle convida a petits i grans a fer visible les dones que han estat o són un referents per cadascú. A través del *hashtag* #PetiteshistoriesGransdones es proposa compartir a les xarxes socials dibuixos, vídeos, poemes, etc. com una manera d'homenatjar a dones rellevants en l'art, la ciència o en qualsevol altre àmbit.

Activitat coorganitzada pel Museu de Ciències Naturals de Barcelona; el Museu Nacional d'Art de Catalunya; el Museu d'Arqueologia de Catalunya; el Museu Marítim de Barcelona; el Museu Picasso; el Museu del Disseny de Barcelona; els Museus d'Esplugues de Llobregat; la Fundació Joan Miró, i el Museu d'Història de Catalunya.

Espai participatiu

Per la incidència de la Covid-19, aquest espai romandrà tancat temporalment.

*Si es tingués més en compte
el pensament femení, potser assoliríem
allò que anomenem progrés*

Nalini Malani

Una gran pissarra amb una quadrícula amb l'epígraf «Dones que, d'alguna manera, han estat rellevants en la teva vida» esdevé un registre creixent de noms de dones, conegudes i anònimes. Aquesta relació és la constatació d'una pluralitat de veus femenines que han estat significatives en l'evolució del coneixement i en les pròpies vides.

La segona part de l'espai consta de cinc projeccions interactives, cadascuna associada a una dona o a un col·lectiu de dones que, per mitjà del seu compromís o del seu activisme, han contribuït a crear consciència en altres persones, en comunitats o en la societat: Caddy Adzuba (República Democràtica del Congo), Aleta Baun (Indonèsia), Berta Cáceres (Hondures), Las Patronas (Mèxic) i Malala Yousafzai (Pakistan).

Les projeccions van acompanyades de biografies inspiradores de cadascuna d'aquestes dones escrites per Francisco Llorca.
Per a tots els públics

Informació general

Per la incidència de la Covid-19, la Fundació Joan Miró obrirà divendres, dissabte i diumenge d' 11 a 19 h fins a nou avís. Consulteu els [horaris](#) actualitzats en la nostra pàgina web.

Horaris

De dimarts a dissabte:
de 10 a 18 h (de novembre a març)
de 10 a 20 h (d'abril a octubre)

Diumenges:
de 10 a 15 h (de novembre a març)
de 10 a 18 h (d'abril a octubre)

Dilluns no festius:
Tancat

Preu especial de reobertura després de la Covid-19 durant el mes de juny: 7 €

Entrada general

Col·lecció permanent + exposició temporal:	13 €	Reduïda*: 7 €
Exposició temporal:	7 €	Reduïda*: 5 €
Espai 13:	3 €	Reduïda*: 2 €

*Estudiants de 15 a 30 anys i visitants més grans de 65 anys

Menors de 15 anys i aturats (acreditats):	entrada gratuïta
Passi anual:	14 €
Servei de guia multimèdia:	5 €

Accessibilitat

Imatges i dossier de premsa digitalitzats a la nostra sala de premsa virtual www.fmirobcn.org/premsa i a l'enllaç <https://bit.ly/You-Dont-Hear-Me>

Segueix l'exposició **No em sents** a les xarxes socials amb l'etiqueta [#NaliniMalaniFJM](https://twitter.com/NaliniMalaniFJM) i al nostre web www.fmirobcn.org

Fundació Joan Miró
 Barcelona

 Fundació "la Caixa"

Amb el suport de:

Burger COLLECTION

Fundació Joan Miró
Parc de Montjuïc
08038 Barcelona
T +34 934 439 070
press@fmirobcn.org

www.fmirobcn.org

